

Kako je Pepček gobarja opeharil

Mati je imela sina Pepčka bebeca. Ves dan je posedal na peči, spal ali pa jedel kruh in ga zalival z vodo. Nič ni delal, ker bi delal same neumnosti. Samo spomladi je goske pasel in jeseni kopal krompir. Sicer pa nič — čisto nič. Bil je bebec. Pa se je vendar mati domislila, da ga ne bo več puščala v sladkem brezdelju. Poslala ga je po gobe. »Skoči, Pepček, s peči in pojdi gobe nabirat!« Toda s peči se je oglasilo nejevoljno godrnjanje, češ da gonijo Pepčka z dela na delo. Mater je pogrelo, da se Pepček pritožuje, čeprav ničesar ne dela. Vzela je leskovko in šla nad Pepčka. Le-ta je skočil s peči, pograbil košaro in jo ubral v gozd. Materi še na misel ni prišlo, kako bi mogel poznati goban (jurček), ko še nikoli ni nabiral gob. Ampak Pepček je bil tiček. Ves spehan je prihitel v gozd ter sedel, da bi se odpočil. In blaznim sreča ni opoteča. Pepček sicer ni bil blazen, temveč bebast. Ko je tako sedel, je začutil, da sedi na nečem vlažnem. Vstal je in videl, da je sedel na gobanu. Ozrl se je in videl, da je naokrog vse polno gob. Da so to gobani, tega menda ni vedel, ampak videl je gobe in, če bi bile to same mušnice, bi jih tudi pobral. Odrezal je debelo vejo, privezal na konec košaro, jo dal na ramo in hotel oditi domov. Toda, ne! Usedel se je, sedel, premišljal in v svojih neumnih možganih iskal, kako bi jo zagodel sosedom za to, ker mu pravijo bebec. Hodilo so tudi po gobe, bili so gobarji.

In Pepčku se je rodila misel. Hitro in oprezno je začel ob poti privzdigovati mah in delati z nožem jamice. Potem je gobane lepo

obrezal in jih zasadil v jamice pod mah. Ko je košaro izpraznil, se je zadovoljno oddahnil: »Saj vendar nisem Pepček bebec. Bebcí so ti-sti, ki bodo tukaj videli gobe in mislili, da so same zrasle, a sem jih jaz vsadil.« In Pepček je modrijansko pokimal in mislil, da je sosede opeharil. No, kajpak, bebec! Potem je pobral košaro in tekel domov. Od veselja je poskakoval kakor kozliček in je prenehal šele takrat, ko se je nekajkrat prevrnil čez korenine in si pošteno opraskal nos. Vesel pa je bil navzlic temu še zmeraj. »Saj mati ne bodo hudi, napravil sem vendar nekaj tako prebrisanega, da bi tega ne znal niti sosed Baraga, ki slovi v vsej občini za modrega moža.«

Toda svojega veselja ni mogel Pepček nikomur razodeti, zakaj vsi so odšli na polje in v vinograde. Sicer pa bi tudi mati ne bila vesela razbite košare in Pepčkovega opraskanega nosa, ki je začel sumljivo otekati. Ampak na to Pepček še ni mislil; sklenil je, da bo o vsem molčal. Zlezal je torej na peč in si

dal v kisu namočen obkladek na nos. Zraven je modroval in se tolažil: »Če so se prenehali kozi zobje majati, se bo pozdravil tudi moj nos.« In narezal je še čebule in si jo navezal na nos. Toda kmalu je začel neusmiljeno stokati in, ko bi ne bil tako len, bi bil od bolečin skakal po eni nogi. Ker pa je skozi okno videl, da se bliža mati, je str-

gal obkladek z nosa in sklenil, da se bo dostojno obnašal. Še vedel ni, da mu je nos kakor kumara in da mu tečejo solze, debele kakor grah.

Ko je mati Pepčka opazila, je ostrmela, sklenila roke in karala Pepčka. Pepček pa nič, zakaj odločil se je, da se bo vedel dostojno. Zato je stal pri vratih in molčal. Medtem je nastal zunaj vrišč. Mati je prenehala zmerjati Pepčka in šla gledat, kaj se godi. »Sosedje, pomislite,« je kričal sosed Miha Baraga. »Grem iz gozda in nena doma zagledam ob poti celo vrsto gobanov kakor vojakov. In začnem jih rezati, pa se še bolj začudim. Gobani so obrezani. Brž jih pomečem iz koša, zakaj to je gotovo hudičevo delo. Tako hoče zvabljeti ljudi v pekel.« Pepček je pozabil na svoj sklep, da se bo dostojno vedel, in se je strašno zakrohotal. Pomolil je glavo skozi okno in sosed, opazivši opraskani obraz, na katerem je čepela kumara namestu nosa, se je prijel za glavo, skočil v hišo in zapahnil za seboj vrata. Mislił je, da je to sam vrag, ki ga je priklical s svojimi besedami. Niti slišal ni več, kako je Pepček kričal: »Bebec, večji od mene, ki mi praviš bebec, gobane sem jaz zasadił pod mah. Ha, ha, ha!«

Ali lahko štejemo do milijarde?

Do sto gre stvar prav dobro in gladko ter traja, če gledamo zraven na sekundni kazalec žepne ure, približno 1 minuto. Kaj pa naprej — šteti moramo seveda tudi stotice s polnim imenom.

Štetje bi bilo zelo preprosto, če bi pričeli vedno z eno. Toda v tem primeru moramo izšteti vse, torej: sto ena, sto dve itd. Do 200 lahko naštejemo nekateri jezični akrobati v eni minuti,

toda za nadaljnjih sto (200—300) potrebujemo že 1½ minute, za prvi tisoč pa dobre četrť ure. V eni uri lahko naštejemo do 4000, pri številu 40.000 pa se je čas izgovarjanja številke že podvojil, zato moramo žrtvovati ne deset, temveč 20 ur. Pri 400.000 je ura že natiktakala 400 ur, pri 4 milijonih pa 8000 ur. Je to dolgotrajno in naporno delo, ker moramo poleg štetja še računati čas na uri.

Teoretično je pa dokazano, da bi rabili za naštevanje do 1 milijarde nekaj več kakor 600 let, to bi bilo pa za vsakega zemljana nekoliko preveč. Torej nikar ne poskušajte!